

длъжностъ и станалъ адвокатъ; вземалъ малко, не билъ лакомъ за пари, а бѣднитѣ защищавалъ безплатно.

Пъкъ отъ друга страна ималъ голѣмо влечение къмъ книжовни занятия. Послѣ билъ пакъ назначаванъ за сѣдия въ Софийския апелативенъ сѣдъ, но не за дълго врѣме.

Алеко както въ частния си животъ, така и като сѣдия, винаги е билъ справедливъ и скромненъ. Това личи и по неговата вънкашностъ — тънки черти на лицето, високо чело, силни очи, плѣнителенъ погледъ.

„Щастливецътъ“¹⁾ не доживѣ до дълбока старостъ, не доизказа това, което тъкмѣше да каже за поука на българския народъ, а загина въ цвѣтущата си възраст. На 11 май, празника на славянскитѣ просвѣтители св. Кирилъ и Методи, 1897 година, той бѣ раненъ смъртоносно на пѣтя отъ Пещера за Т.-Пазарджикъ. Трагичната смъртъ на поета стана въ една тиха нощъ. Като силенъ грѣмъ се разнесе навсѣкждѣ новината за неговото убийство. Това падна тежко, особено на младитѣ и образовани хора, които обичаха да четатъ хубавитѣ разкази на писателя и се надѣваха на неговитѣ сили, че той ще даде още много и много на народа си, да се види самъ и се посмѣе надъ своитѣ грѣшки. Смъртнитѣ му останки бѣха укичени съ стотини вѣнци отъ неговитѣ близки и почитатели. А признателнитѣ пещерски граждани издигнаха на сѣщото мѣсто кръстообразенъ мраморенъ паметникъ съ слѣдния над-

¹⁾ Съ това име се е подписвалъ на нѣкои свои книжовни произведения.